

Fietsvakantie Oostenrijk (door Peter Bisseling)

Dag 1 zaterdag 25 juni 2011 Heenreis

Dit jaar zijn we met zijn vijven (plus een ½). Toon is wederom onze chauffeur / verzorger / fotograaf / cameraman etc. Verder heeft hij nog wel een aantal taken, maar dat weet hijzelf nog niet. De dag begint al goed want onze tweede chauffeur is Nico en die verslaapt zich al meteen. Geschrokken springt hij uit bed (verneem ik later uit betrouwbare bron). Als een speer kleedt hij zich aan en gaat hij onze 3e deelnemer ophalen, drie kwartier te laat. Wilfred staat echter nog op zijn gemak broodjes te smeren, want hij heeft zich een uur vergist.

Beste Pedaleurs, jullie begrijpen het al: de discipline in deze groep is ver te zoeken. Daar zal de voorzitter van de club dan maar voor moeten zorgen. Als vijfde deelnemer hebben we natuurlijk Wim, stoïcijns als altijd. Hij heeft er voor gezorgd dat we in een prachtig chalet kunnen verblijven deze week.

O ja, ik zou nog bijna Bernard vergeten. Die zit met zijn vrouw op een nabij gelegen camping en hij zal een dag of drie meefietsen.

De heenreis verloopt heel voorspoedig en over die 1.030 km doen we ongeveer 12 uur. Het is rustig op de weg. Zelfs bij de Tauerntunnel. Die is pas voor de helft vrij gegeven en toch kunnen we gewoon doorrijden. Op 30 juni wordt de tunnel officieel geopend en dan is ook de andere zijde gereed. Op de terugweg kunnen we daar mooi van profiteren. Wat een timing!

Onderweg genieten we van de mooie plekjes en als Toon langs een meertje een hobbelpaard ziet kan hij zich niet bedwingen. Toon berijdt alles, of het nu een quad, auto of hobbelpaard is.

Als we op zo'n 30 km van het eindpunt zijn komen we op een weg die we de komende week ook nog gaan fietsen. Nú dalen en dán klimmen. De kaart geeft 20 en zelfs 23% aan. De schrik zit er dan ook goed in als we daar aankomen en bij sommigen van ons slaat de twijfel toe of dit wel leuk wordt deze week. Wim stelt ons echter enigszins gerust want hij heeft de klim al eens (zwalkend) genomen.

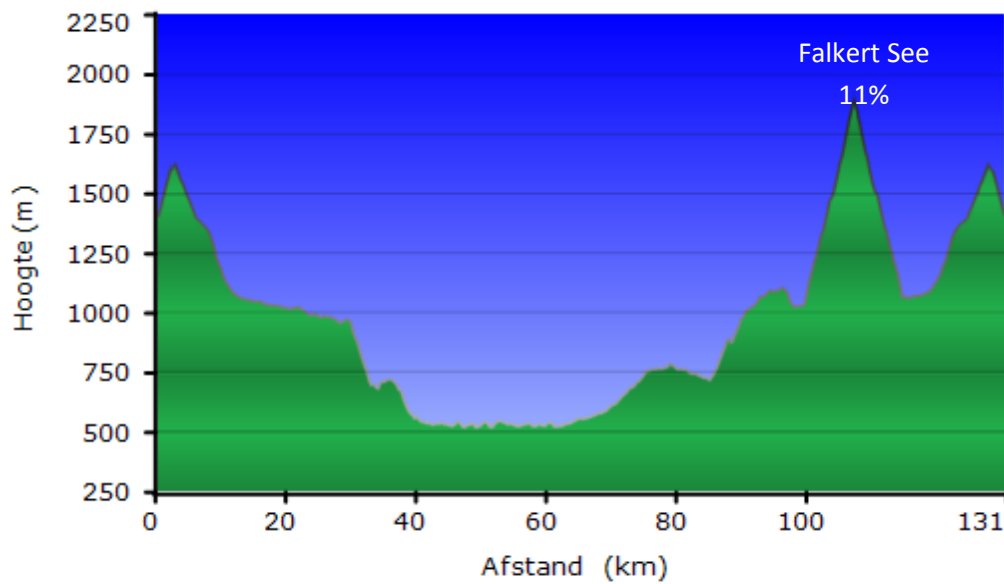
's Avonds gaan we uit eten in het verlaten skidorp. Ik stel voor te gaan lopen omdat dat goed zou zijn voor de spijsvertering. Daar maak ik echter geen vrienden mee (Toon!) want in 2 km moeten we 190m omhoog wandelen. Tel maar uit: bijna 10%. Het mooie is dan ook nog dat we morgen meteen vanuit het chalet dit stuk moeten fietsen. Wilfred en Nico melden zich al spontaan voor de bus.

Of dat ook echt gebeurd is lezen jullie morgen.

Uitzicht vanuit het chalet.

Dag 2: zondag 26 juni 2011 Falkert See

Het miezert een beetje bij het vertrek maar de vooruitzichten zijn verder goed voor die dag. Nico besluit alsnog de stoute schoenen aan te trekken en toch maar direct op de fiets te stappen en die eerste 2 km mee te pikken. Dat moet ook wel want hij heeft gloednieuwe schoenen aangeschaft omdat hij zijn vorige paar naar de mallemoeren heeft geholpen. Die nieuwe zijn (nog wel) hagelwit en hij vindt het naar zijn zeggen eigenlijk maar homoschoentjes. Toch zal later die dag blijken dat je er ook heel goed op kunt lopen ☺, maar daarover later meer.

Ik had een gemakkelijke tocht bedacht voor de eerste dag met eigenlijk alleen maar de slotklim naar het chalet. De kaart nog eens goed bestuderend zag ik toch nog een leuk klimmetje naar de Falkertsee dat ik toch nog maar even op mijn gps had gezet. Wielrenners spreken volgens Toon trouwens altijd in verkleinwoorden: klimmetje, bultje etc. Hij begint al een echte kenner te worden, die Toon.

De eerste 50 km zijn heel makkelijk want we dalen gestaag van 1600m naar ongeveer 500m aan de Ossiacher See. Nico is wat overmoedig want als hij de kop af en toe overneemt gaat het tempo meteen omhoog. Wim en ik kijken elkaar glimlachend aan, wij weten wel beter. Aan het meer ontdekken we een locale delicatessie: Schwarzbeerstrudel.

Het seizoen voor deze lekkernij is pas 4 dagen geopend en zo'n kans laten we ons niet ontnemen. Een genot voor onze smaakpapillen. Ondertussen speelt een Oostenrijks orkest Tiroler muziek, niet mijn favoriete muziek, maar hier vind ik het wel te pruimen.

De karavaan trekt weer voort en we gaan op weg naar de voet van de klim naar de Falkert See. Volgens mijn berekeningen zou die 8% gemiddeld moeten zijn. De aanloop lijkt precies op de Cote de la Redoute als je die zo mooi vanaf de snelweg ziet liggen.

Daarna zal het wel gemakkelijker worden, dacht ik. De eerste km ga ik al 120m omhoog (12%). Ik ga lekker en kan zelfs 2 tandjes ongebruikt laten. Het wordt echter nauwelijks vlakker en na 4 km is alle snelheid er bij mij uit. Het is alleen nog maar harken. Zelfs de bochten zijn niet vlak. Nergens kun je even bijkomen. Ik heb de rest dan al wel achter mij gelaten, die zullen het ongetwijfeld ook heel lastig hebben. Ik vrees dat Toon medepassagiers gaat krijgen. De laatste kilometers zakt mijn snelheid soms zelfs onder de 7 km p/u en ik begin steeds meer last van mijn rug te krijgen. Mijn voorwiel komt soms omhoog en ik moet bijna voortdurend gaan staan om druk te houden. De laatste km krijg ik ook nog eens vol de wind tegen, maar gelukkig krijg ik Toon in het vizier met de camera in de aanslag. In een diepte-interview heb ik dan even geen zin. Ik ben totaal kapot. De cijfers van deze klim: 7,6 km, 820hm (van 1045 naar 1865m) in 53.30 min, gemiddeld 8,4 km p/u. Gemiddeld 11%! Voor mijn gevoel 4x de Redoute achter elkaar.

Na enkele minuten komt ook Wim boven en echt blij kijkt hij niet. Al zwalkend heeft hij het toch fietsend gered. We sturen Toon maar gauw naar beneden om te kijken hoe het met Nico en Wilfred gaat. Wilfred komt na zo'n 20 minuten toch fietsend boven. Wel 3x heel kort ge-

stopt. Een geweldige prestatie als je bedenkt hoe hij al kwakkelend met zijn gezondheid deze winter en voorjaar veel te weinig had kunnen trainen.

Nico is 500m onder top in de bus gestapt. Wandelen met homoschoenmtjes is toch niet echt makkelijk. Als we aan de koffie zitten klaart de stemming al weer op.

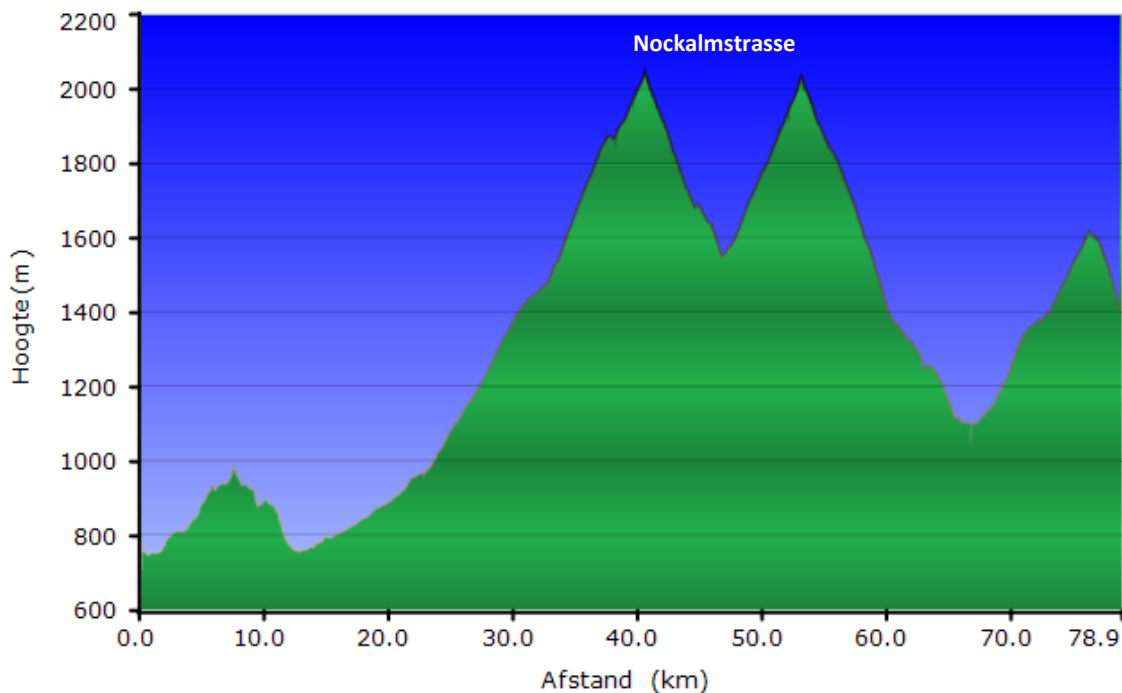
Na een half uurtje beginnen we aan een waanzinnige afdaling. Na 500m heb ik al een snelheid van 81,4 gehaald. Dat wordt me te gevaarlijk want je moet enorm hard remmen omdat het zo steil is. Ik hou me toch maar iets in maar onze eigen Samuel Sanchez (Wilfred) komt me voorbij gesneld. Binnen 10 minuten sta ik toch nog beneden!

Rustig gaan we weer verder want we moeten straks nog de slotklim van 600hm naar het chalet doen. Moe maar voldaan komen we om 17.30u aan bij het chalet.

De cijfers van de dag: 132,94 km; 2.665hm, 6.15u met gemiddeld 21,2 km p/u.

's Avonds lekker gegeten in een restaurant waar Wim de eigenaar van kent. Heerlijke forel. We krijgen de code voor Internet en zo kunnen we via mijn laptop het eerste verslag op de website zetten.

Dag 3: maandag 27 juni 2011 Nockalmstrasse

(profiel van de tocht na de pauze)

De geïnteresseerde lezer heeft weer geluk want ik ben zoals gewoonlijk ruimschoots als eerste op en terwijl de rest zijn roes nog ligt uit te slapen type ik mijn dagelijkse verslag. Het is nu dinsdagochtend. Ik schrijf het verslag van maandag onder het genot van een kop koffie en een fenomenaal uitzicht vanuit het chalet met een strak blauwe hemel.

Wilfred heeft besloten (na enige zachte aandrang: “Dat kun je best wel, heb je gelijk spanning op de spieren, etc.”) ook de startklim van 2 km mee te pikken. Gevieren komen we in Ebene Reichenau waar Bernard ons al staat op te wachten. Met zijn vijven beginnen we gestaag te dalen. Het begin van de tocht is hetzelfde als dag 1. We komen langs de voet van de klim naar de Falkert See en na alle sterke verhalen van ons aangehoord te hebben besluit Bernard even een stukje omhoog te gaan. Wij wachten beneden wel. Vrijwilligers om mee te gaan zijn er niet. Na enkele minuten komt hij al weer beneden met de vraag of wij daar het binnenblad hebben gebruikt!? Ja, ja, toen had hij nog praatjes.

We vervolgen onze weg naar de Milstätter See en de vaart zit er goed in. Dit meer is ongeveer 10 km lang en er is een simpele natuurwet: als je daar langs blijft fietsen is het vlak. De route loopt echter over een parallelweg op korte afstand van het meer. Dat betekent dat we al na enkele kilometers het meer verlaten en een pasje (daar heb je het weer “je”) moeten nemen om een paar honderd meter hoogteverschil te nemen. De haarspeldbochten volgen elkaar snel op en we noteren percentages van meer dan 15. Het uitzicht over het meer is schitterend. Nico is het daar niet mee eens. Hij komt vloekend en tierend boven en hij ziet het niet meer zitten. Hij kan er niet echt van genieten en maakt de legendarische opmerking: “Voor € 0,50 heb je ook een mooie ansichtkaart met hetzelfde uitzicht”! Maar we kennen Nico inmiddels, hij trekt

al weer snel bij en we vervolgen onze tocht over een heel rustige weg met schitterende doorzichten op het meer.

Om 12.00u pauzeren we in Tangern en daarna gaan we richting Gmünd en Leoben waar de klim naar Nockalmstrasse begint. Tot aan de Mautstelle blijven we redelijk bij elkaar, de weg loopt 2-3% gemiddeld. Een mooie opwarmer. Dit is een lange weg door een beschermd natuurgebied en toen ik samen met Wim de kaart bestudeerde was het ons niet precies duidelijk waar de top lag. Allebei hadden we deze klim trouwens al eens vanaf de andere zijde gefietst. We maakten onze medefietsers maar geen deelgenoot van deze ongewisheden. Wilfred besluit Toon in de bus te vergezellen want hij wil nog wat krachten sparen voor de rest van de week. Voor ons heeft dat als voordeel dat hij weer zijn schitterende actiefoto's kan maken.

Wim, Bernard en ik liggen al snel samen op kop. Nico rijdt zijn eigen tempo en hij heeft blijkbaar zijn tweede adem gevonden want hij zal later verklaren dat hij het een lekkere klim vond. Zo zie je maar weer, de ene berg is de andere niet. Wim laat als snel een gaatje vallen en Bernard en ik fietsen zij aan zij verder. Ik heb geen idee hoe de vorm van Bernard is en besluit een paar keer de binnenkant van een haarspeldbocht te nemen om dat te testen en zie dat Bernard moeite heeft te volgen. Na 2,5 km versnel ik en fiets ik alleen door de mooie natuur. Mijn benen zijn super en na 550 hoogtemeters en 7,8 km bereik ik in 39.47 min. de top op 2.025m. Een gemiddelde van 11,7. Wim komt na 5 min. als tweede boven en Bernard zit daar weer een minuut achter. Weer 3 minuten later komt Nico fluitend boven.

Dan begint de afdaling van 10 kilometer. Dat dachten we tenminste. Nadat we zijn afgedaald naar 1500m moeten we toch weer omhoog. Het blijkt zelfs dat we weer helemaal naar ruim 2.000m moeten. Daar hadden we niet op gerekend en we hebben het allemaal heel zwaar.

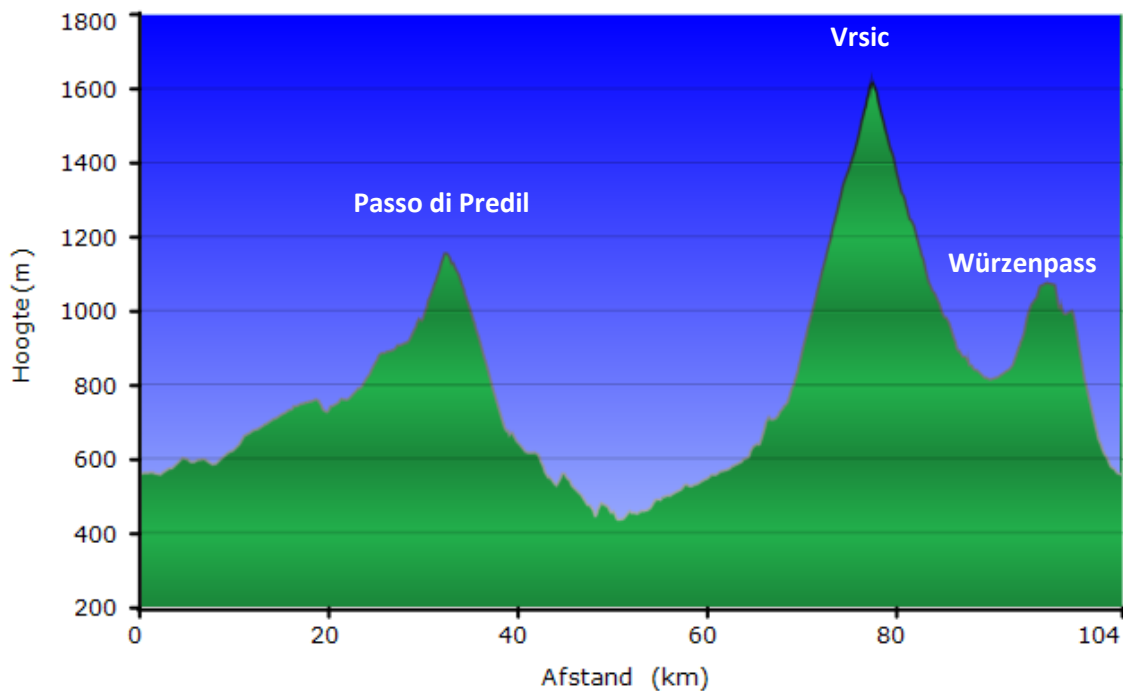
Alleen Wilfred, die op de top weer op zijn fietst gestapt was, begint zich steeds beter te voelen. Ik zit in een dip en blijf lekker bij hem. Bernard komt lijkbleek boven en over dat buitenblad hoor ik hem niet meer. Zijn vrouw zal vanavond geen last van hem hebben. Als we allemaal boven zijn besluiten we de naam van Nockalmstrasse om te dopen in NockOUTstrasse. Het is me ook duidelijk waarom we niet wisten waar de top lag. Zie het hoogteprofiel. Verschroeiend hard gaan we naar beneden en bijna onderaan haal ik 72 km p/u maar Wilfred komt me nog als een idioot voorbij. Ruim 80!

Onderaan in het dorp gaan Toon en Wim boodschappen doen. Samen met Nico en Wilfred pak ik weer de slotklim naar het chalet. Wilfred en Nico hebben hun vorm weer helemaal terug en gezamenlijk komen we om 18.30u bij het chalet. De “boodschappenbus” heeft ons dan net ingehaald.

Een vermoeiende maar memorabele dag. Wilfred verzorgt een heerlijke pastamaaltijd voor de broodnodige koolhydraten.

De cijfers: 129,6 km en ruim 3300 hoogtemeters.

Dag 4: dinsdag 28 juni 2011 Drie-landentocht Oostenrijk-Italië-Slovenië

Om 8.45u vertrekken we met 2 auto's voor een ritje van ruim 60km en onderweg pikken we Bernard op. We zijn wat later dan gepland want de heren wilden nog wat uitslapen en daarna moest er nog gesleuteld worden aan de fietsen. Wilfred monteerde nog snel even een nieuwe ketting op de Pinarello van Wim en mijn remmen werden afgesteld. Handig zo'n mecanicien. Die mecanicien heeft inmiddels wel knalrode kuiten opgelopen van de zon. Dat kan later die week nog wel van pas komen want dan heeft hij in de tunnels geen reflector nodig.

We gaan fietsen vanuit Hart, een klein plaatsje een tiental kilometers ten zuidwesten van Villach, nog net in Oostenrijk. Aan de parkeerplaats ligt een nachtclub die tot spijt van enkelen van ons in deplorabele toestand verkeert. De zaak is dichtgetimmerd en staat te koop. Bij terugkomst later die dag constateren we dat de activiteiten blijkbaar toch nog gedeeltelijk zijn voortgezet want wachtende mannen met dure auto's en in- en uitstappende snollen laten niks te raden over.

Maar goed, we komen hier om te fietsen. Via Arnoldstein rijden we naar Tarvisio en dan zijn we al in Italië beland. Daar rijden we door een prachtig natuurgebied Parco di Fusine. We fietsen in formatie en beginnen aan de eerste klim naar de Passo del Predil.

De top ligt op 1.150m en dan heb je in 7,9 km 300 hoogtemeters overwonnen. Bernard en ik komen gezamenlijk boven en de rest zit daar kort achter. We beginnen in vorm te komen. Een mooie opwarmer voor wat later gaat komen. Op de top passeren we ook meteen de grens met Slovenië. De vraag of dat land ook bij de EU hoort wordt beantwoord door het feit dat de grens totaal verlaten is. We maken wat foto's bij het bord Slovenië en gaan dan beginnen aan een prachtige afdaling. De natuur is ongerept en we rijden door mooie plaatsjes. Lastig te beschrijven maar het is hier totaal anders dan in Italië. Ruiger en armoediger. Je ziet geen mens en je vraagt je af waar iedereen is. Met ruim 30 graden zoekt men waarschijnlijk verkoeling binnenshuis. Die Slovenen zijn toch slimmer dan wij!

Om 13.00 uur maken we een koffiestop op het dorpsplein van Log, door Toon in zijn dagelijkse Logboek omgedoopt tot Log Nes. Maar ook hier geen monster te bekennen. We reke-

nen af en constateren dat de prijzen gelukkig nog niet naar West-europees niveau zijn opgetrokken.

We vervolgen onze weg en gaan naar het hoogste punt van Slovenië met de onuitsprekelijke naam Vrsic. Vooraf hadden we filmpjes van deze klim al op YouTube bekeken en het bijzondere aan deze klim is dat de haarspeldbochten aan de noordzijde voorzien zijn van kinderkopjes en het wegdek heel slecht is. De ontelbare haarspeldbochten zijn wel (aflopend) genummerd.

Bij bocht 50 gekomen op een hoogte van 650m tanken we nog wat water bij de bus en ik trek zelfs mijn zweethemd uit. Het is verschroeiend heet en we zullen in 12,3 km zo'n 900 hoogtemeters moeten overwinnen. De eerste kilometers rijden Wim en ik samen. Op een hoogte van 1.000m ga ik alleen verder, ik lijd liever in stilte. Het is heel zwaar maar toch te doen. De kinderkopjes zie ik nog steeds niet. Wel vind ik dat de bochten zo langzaam aftellen. Drie km onder top moet ik er nog 30 en de twijfel slaat toe totdat ik me bedenk dat die Slovenen na de top gewoon doortellen. Die gedachte geeft me weer wat moed en na 1.10u kom ik boven. Het laatste stuk was 14% met op het eind wind tegen en dat doet toch veel pijn. Het is dan al 14.30u dus het wordt weer een latertje vandaag. Na 4 minuten komt Wim boven en ook hij vond het pittig, maar toch minder zwaar dan die verschrikkelijke klim van de eerste dag. Nico is er al na 12 minuten. Hij gaat niet alleen steeds beter fietsen maar blijkt er ook nog plezier in te krijgen. Hij vond het wel meevallen! Bernard en Wilfred komen na 20 minuten, zij blijken onderweg wat verkoeling gezocht te hebben.

Onderaan de klim in Kransjka Gora komen bij een prachtig meer en alle voeten gaan letterlijk in het koude water. De voetjes krimpen weer naar normale proporties. We besluiten het naastgelegen restaurant te bezoeken en jagen de serveerster op de kast omdat we na uitgebreide bestudering van de menukaart slechts 6 cola bestellen. Al vloekend beent ze weg.

Dan resteert op de terugweg nog een klim van 3 km de Würzenpass. Ook hier weer enkele zeer steile stukken. We gaan rustig omhoog en ik blijf bij Nico. Ik krijg nog wel een paar krachttermen te horen maar dat ben ik inmiddels wel gewend. Het gaat blijkbaar goed met hem. Ook hier komt hij weer “gestaag” boven zoals Toon zou zeggen. Om 18.00u zijn we bij de auto.

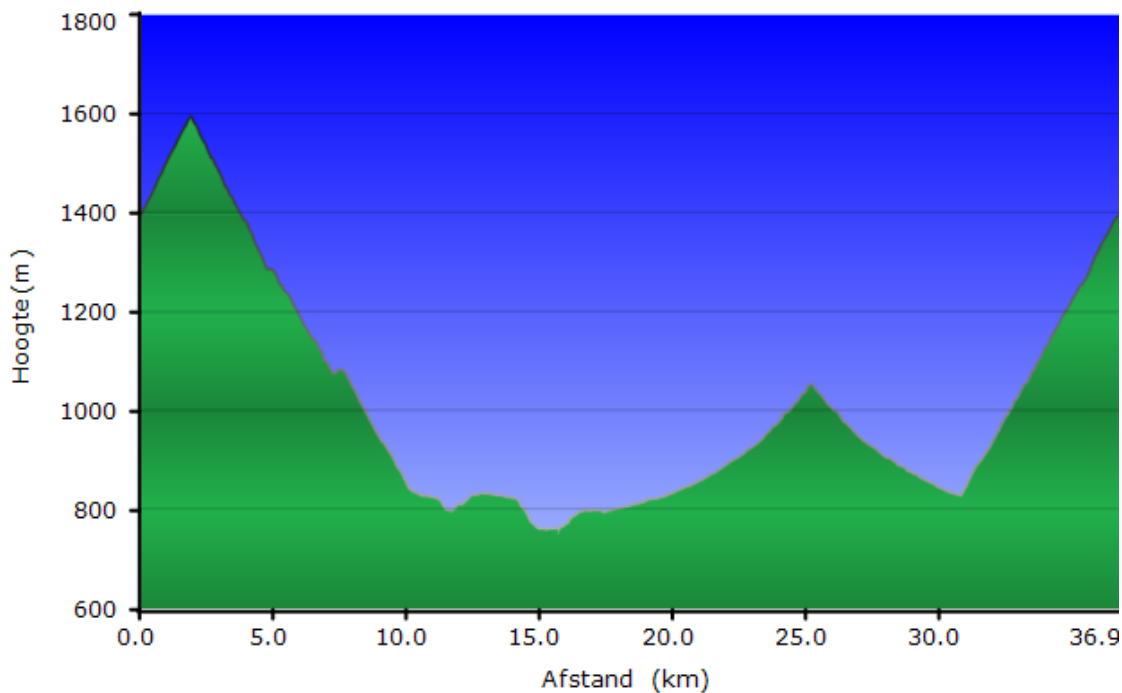
De cijfers van de dag: 2.400 hoogtemeters en 108 km gefietst. Een onvergetelijke ervaring is Slovenië. Schitterende natuur. Goedkoop. Er woont niemand (lijkt het wel). Ik kan het elke natuurliefhebber aanraden.

Dag 5: woensdag 29 juni 2011 Rustdag

Na 8.400 hoogtemeters in drie dagen hebben we wel een rustdag verdiend. Het word vandaag weer ruim 30 graden en we gaan zwemmen in één van die schitterende meertjes met watertemperatuur van 25 graden. Ook mooi tijd om een Internetcafé op te zoeken. Als jullie dit lezen weten jullie dat dat gelukt is.

Tot morgen op de Grossglockner!

Dag 6: donderdag 30 juni 2011 Sirnitz – Deutsch Griffen

Tijdens de rustdag van gisteren hadden we al besloten vandaag (donderdag) niet naar de Grossglockner te gaan, maar dat op vrijdag te doen. Volgens de Oostenrijkse Buienradar zou het vandaag gaan regenen en morgen weer opklaren. Dan maar naar het Maltatal. Ook een ritje van 60km met de auto. Die klim heb ik een jaar of 15 geleden ook al eens gereden en die is absoluut de moeite waard.

Onze chauffeur Toon is er vandaag niet bij. Gisteren kreeg hij last van zijn maag en het leek ons allemaal verstandiger dat hij vandaag ook nog maar een extra rustdag zou nemen. Met zijn vieren gaan we dan ook maar op weg naar Gmünd waar de start is gepland. Het weer wordt echter steeds slechter en als we daar aankomen wordt het wel wat lichter maar het schuim staat letterlijk op de wegen. Zo erg heb ik het nog nooit gezien. Allemaal olie die loskomt, want het is hier de laatste tijd kurkdroog geweest. We besluiten het begin van de geplande klim van 30 km met de auto te doen maar na 5 km stoppen we. Dit wordt niks vandaag. Als we hier straks moeten afdalen is dat levensgevaarlijk. We drinken een bak koffie en keren weer terug naar ons chalet.

Daar aangekomen moeten we constateren dat het bij het chalet helemaal niet geregend heeft. We gaan lunchen en besluiten dan toch nog maar een klein rondje te fietsen om de dag toch nog nuttig te besteden. Wim weet nog wel een rondje van 30 km.

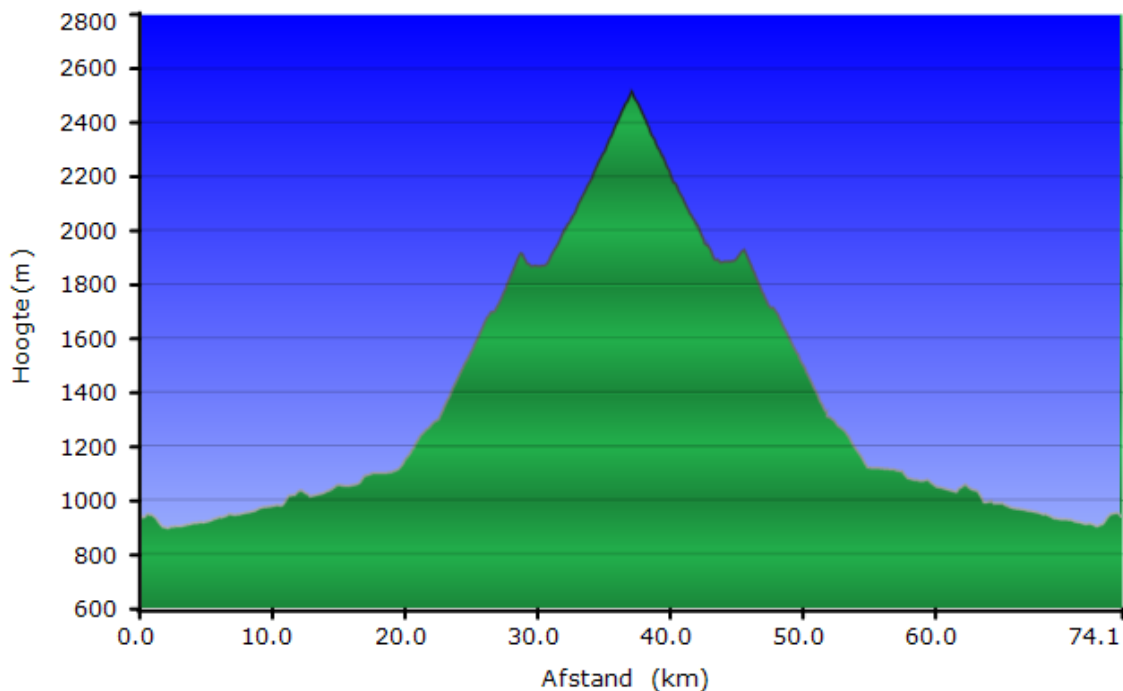
Meteen als we vertrekken voel ik al dat ik, in wielerjargon, "mijn benen kwijt ben". Of het nu aan de uitgebreide lunch ligt kort daarvoor (2 mokken soep en diverse broodjes), de lange autorit, of aan de rustdag, ik weet het niet, maar het draait niet. Wim komt als eerste boven en ik zit daar 50 meter achter. Nico en Wilfred hebben ook moeite om op gang te komen. Dan gaan we echter flink afdalen om aan de enige klim van de dag te beginnen: weer terug naar

het chalet! Niet bepaald een wereldreis. Van deze kant zijn we nog niet omhoog gefietst. Volgens Wim is het de zwaarste kant. Hij spreekt uit ervaring.

Ik laat Wim maar snel gaan want het is mijn dag niet. Over die 6 km doe ik 37 minuten en Wim is dan al 2 minuten boven. Wilfred en Nico komen enkele minuten daarna bij het chalet, al kibbelend wie nu de eindsprint had gewonnen. Wim en ik houden het maar op een onbeslist. Nico vond het een #@\$% klim en stelt voor de volgende vakantie een chalet te huren aan de voet van een berg!

Al met al toch weer 1.100 hoogtemeters vandaag en dat in een ritje van 37,3 km. Morgen dan maar de Grossglockner, die ligt er dan waarschijnlijk ook nog wel.

Dag 7: vrijdag 1 juli 2011 Grossglockner

Om 8.00u gaan we al per auto naar Winklarn, ruim 100km verderop. Bernard haakt onderweg ook aan. Het is nog een hele tocht en zo rond 10.45u zitten we op de fiets op een hoogte van 925m. Het is bewolkt maar op zich prima fietsweer. De eerste 20 km blijven we bij elkaar. De weg loopt langzaam omhoog, er is veel tegenwind. Het tempo is 20-22 km p/u. De echte klim (zie het profiel) is ongeveer 14 km en die begint pas bij Heiligenblut op 1.100m. Daarna is het continu 10%.

Ik voel me beter dan gisteren maar moet Bernard en Wim toch al snel laten gaan. De weg is nog lang en ik ga niets forceren. Bernard heeft zich hervonden en Wim gaat ook steeds beter fietsen. Tot een hoogte van 1.900m gaat het redelijk goed. De uitzichten zijn prachtig, alhoewel ik daar niet al teveel oog voor heb. Het wordt wel steeds frisser en de sneeuwrens komt in zicht. Bernard fietst een minuutje voor me en Wim nog wat verder. Op 6 km onder de top is er een splitsing: linksaf naar Franz Josefs Höhe en rechtsaf Hoctor. Wij moeten dus rechtsaf. Dat had iedereen goed begrepen, behalve Nico.....

We hebben net over een afstand van 2 km wat hoogte verloren. Even ontspannen, daarna weer verder klimmen. De kaars gaat bij mij nu wel uit. De wind wordt steeds feller en het gevecht met de elementen is loodzwaar. Er komt zelfs nog een bocht met kasseien en ik krijg weer visioenen van de rit door Slovenië. Uiteindelijk kom ik na precies 2.30u boven op 2.500m. In 1999 heb ik dezelfde klim gedaan en toen deed ik er 3 minuten langer over. Valt niet tegen. Wim is dan al 6 minuten boven. Bernard tikte als tweede aan op 2 ½ minuut van Wim. Wilfred is ook in aantocht. We zien hem ver in de diepte staan en hij belt ons. Hij vraagt vertwijfeld of hij wel de goede afslag genomen heeft! Dat kunnen wij gelukkig bevestigen en hij vervolgt zijn weg en komt 10 minuten later triomfantelijk boven en slaakt een oerkreet met de fiets in de lucht. De buit is binnen.

Maar waar blijft Nico? Drie kwartier wachten, maar geen Nico. We bellen en sms-en, maar hij reageert niet. We beginnen ons zorgen te maken. We besluiten af te dalen naar Heiligenblut en Toon met de auto naar de Franz Josefs Höhe te sturen. Die komt ook zonder goede berichten terug. Dan komen we op het briljante idee om te kijken of zijn mobiel in de bus ligt. En dat is het geval. Normaal heeft hij die altijd bij zich maar dat vond hij vandaag niet nodig. “Het is toch maar één weg omhoog”. We zijn in ieder geval opgelucht want het doemscenario kan nu in de kast. We dalen af naar de auto in een ziedende vaart. Toon is al vooruitgegaan. Bij de auto treffen we inderdaad Nico. Die gebruikt een paar krachttermen om zijn frustraties te uiten maar gelukkig trekt hij weer snel bij. Aangezien hij altijd krom voorovergebogen over het stuur hangt zal hij het bord voor de splitsing halverwege de beklimming niet gezien hebben. Positieve van dit verhaal is dat hij als enige de Franz Josefs Höhe bedwongen heeft en de top daarvan ligt maar 50m lager dan de Hochtör. Voorwaar een prima prestatie.

In de afdaling haalt Wilfred nog even de hoogste snelheid van de week: 88,5 km per uur!
Verdere cijfers van de dag: 75,5 km gefietst, 1.980 hoogtemeters.

Al met al een enerverend slot van een schitterende fietsweek.